

Stk. 3. En sag, der optages i generaldirektørens beretning, skal mindst fire uger inden afgivelsen forelægges vedkommende minister, medmindre der tidligere har været brevvekslet om den.

Stk. 4. Generaldirektøren afgiver en årlig beretning til statsrevisorerne om sin virksomhed. Tidspunktet for afgivelsen aftales med statsrevisorerne.

§ 18. Statsrevisorerne fremsender med deres eventuelle bemærkninger de beretninger, der er nævnt i § 17, til folketinget og vedkommende minister.

Stk. 2. Inden fire måneder efter statsrevisorernes fremsendelse af en beretning afgiver ministeren til statsrevisorerne en redegørelse for de foranstaltninger og overvejelser, som beretningen har givet anledning til. Redegørelsen tilsendes samtidig generaldi-

rektøren, der inden en måned efter modtagelsen fremsender sine bemærkninger til statsrevisorerne. Redegørelserne og generaldirektørens bemærkninger indgår i statsrevisorernes endelige betænkning til folketinget.

§ 19. Loven træder i kraft den 1. januar 1976.

Stk. 2. § 2, stk. 1, gælder ikke for regnskaber, for hvis revision der ved allerede gældende lov er fastsat særlige bestemmelser.

§ 20. I lov nr. 77 af 31. marts 1926 om statens regnskabsvæsen og revision med senere ændringer foretages følgende ændringer:

1. I lovens titel udgår „og revision“.
2. §§ 10-26 samt 36, stk. 1, 2 og 4 ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Statens nuværende revisionsordning hviler på bestemmelserne i lov nr. 77 af 31. marts 1926 om statens regnskabsvæsen og revision. Før 1926 var det statslige revisionsvæsen splittet op mellem en række overordnede og interne revisionsorganer af forskellig struktur og med forskellig placering inden for statssystemet. Der gjaldt ingen fælles bestemmelser om revisionens udførelse, og en lang række regnskaber blev ikke underkastet revision af nogen central revisionsmyndighed. Kun på enkelte områder var der skabt forbindelse mellem den embedsmæssige revision og de af rigsdagen efter grundlovens § 47 valgte statsrevisorer.

Ved loven af 1926 blev der rådet bod på den mangelfulde revisionsordning. Det blev fastslået, at alle statens regnskaber skal underkastes revision, og at denne skal omfatte såvel en tal- og bogholderimæssig som en juridisk, en bevillingsmæssig og en økonomisk-kritisk revision. Den centrale revisionsmyndighed blev henlagt til fire hovedrevisorer, der stilledes umiddelbart under finansministeren. Mellem disse og statsrevisorerne blev der etableret forbindelse gennem forskellige bestemmelser, derunder ved oprettelse af statsregnskabsrådet som et rådgivende organ, hvori statsrevisorer, hovedrevisorer og finansbogholderen har sæde.

Lovbestemmelserne af 1926 om revisionens ordning er ikke blevet ændret i de forløbne år. Ved

normerings- og klassificeringsloven af 1958 blev hovedrevisorerne normeret som departementschefer, og ved ledighed i departementschefstillinger blev antallet af embeder nedsat først i 1962 til tre og derefter i 1972 til to.

Ved loven af 1926 fik rigsdagen bedre mulighed for indseende og kontrol med statens regnskaber og økonomiske dispositioner. Udviklingen har imidlertid ændret forudsætningerne på væsentlige punkter. Således er der sket en stærk vækst i omfanget af statens økonomiske virksomhed og dermed i statsbudgettet og revisionsmaterialets omfang. Moderne tekniske metoder inden for administration og regnskabsvæsen, blandt andet anvendelse af elektronisk databehandling og opbygningen af statens centrale regnskabsystem stiller ændrede og stadig stigende krav til revisionen. Hertil kommer, at mange administrative opgaver, f. eks. statens bygge- og anlægsvirksomhed samt tilskudsadministration, er blevet mere omfattende. Ændringer i opgavefordelingen mellem stat og kommuner har også haft betydning for revisionens arbejde. Endvidere udøves nu et stort antal offentlige funktioner af institutioner og fonde m. v., der modtager tilskud eller anden støtte fra staten. Samtidig er kravene til den økonomisk-kritiske kontrol, der udøves af revisionen, blevet stadig større. En væsentlig del af revisionens opgaver er således koncentreret om driftsøkonomiske vurderinger af administrationen i styrelser og insti-